

føining skeer eller ikke, thi Lovgivningsmagten staaer i begge Tilfælde ganske paa samme Maade; men dersom disse Ord: „indtil anderledes bestemmes ved Lov“, sættes ind, vilde de paa Island blive brugte til at udfaae en Mistillids- og Misfornøielsesføed, som vil gjøre Skade, hvorimod det ikke er mig muligt at see, at det kan gjøre Skade, at man udtrykker sig reent og klart, saaledes som her staaer. Dette er en Lov, der gives af Kongen og Rigsdagen, og som altsaa ogsaa kan forandres af Kongen og Rigsdagen, dersom man finder, at der er Anledning til at forandre den. — Med Hensyn til det andet Punkt, som det ærede Medlem fremdrog, kan jeg ikke troe Andet, end at det virkelig har været Rigsdagens Mening, hvad der udtrykkelig er udtalt i den sidste Sætning af § 5, nemlig at alt Mellemværende mellem Island og den danske Statskasse dermed skulde være afgjort, og det forekom mig ogsaa, at det ærede Medlem udtalte, at han selv gik ud fra, at man ikke vilde beholde et uafgjort Krav fra saadanne tidligere Ydelser som dem, hvorpaa han nævnte Exempler. Derimod har det rigtigst været min Mening, at Restancer fra den Periode, hvori Indtægterne overhovedet ere gaaede ind i den almindelige Kasse, altsaa dersom dette Lovforslag maatte blive vedtaget, indtil den 1ste April 1871, ere ligefrem erhvervede for den danske Statskasse, og de kunne ikke siges at høre ind under et Mellemværende; det er ligefrem Noget, som skyldes og som altsaa maa tilkomme Statskassen. — Jeg skal dog endnu høre et eneste Punkt med Hensyn til Affattelsen, og det er, at der, som ærede Medlemmer vistnok vilde have seet, er udgaaet et Par Ord i § 3, hvor Talen er om de særlige Anliggender, idet der deri tidligere var nævnt „Althinget uden den stedlige Styrelse“; dette er her ubeladt, ikke fordi Hensigten er, at der ved dette Lovforslag skulde skee nogen som helst Forandring, men fordi jeg troer, at det, naar man med et nogenlunde skarpt logisk Øie vil see paa Va-

ragraphen, som den tidligere var affattet, vil være unaturligt, at man, naar man saaledes overhovedet opregner de særlige Anliggender i samme Rækkerække, ja endog i fortløbende Nummerække, vil tale om Althinget og den stedlige Styrelse, thi disse forffjellige særlige Anliggender ere netop saadanne, som høre ind under den stedlige Styrelse. Man vil komme ind i en dobbelt Rækkerække, som er forvirrende, naar man taler om de særlige Anliggender, om Retsplejen, Politivæsen, Kirke- og Undervisningsvæsen, Læge- og Sundhedsvæsen, Commune- og Fattigvæsen, Veivæsen, Næringsvæsen, Postvæsen offentlige Stiftelser o. s. v., og derhos nævner Althinget og den stedlige Styrelse. Dette er to forffjellige Momenter, hvoraf man kan nævne det ene eller det andet, men ikke begge Dele, og for at forebygge den Misforstaaelse, at disse Anliggender ikke skulde være særlige i en anden Forstand, ere de udtrykkelig nævnte i § 4. — Det ærede Medlem spurgte, om der ikke behøvedes en Regel for Grændsen imellem det Fælles og det Særlige, men jeg har rigtigst troet, at man ikke behøvede nogen saadan, og at det var bedst ikke at udtale noget Udtrykkeligt derom, thi disse Forhold hvile under Grundlovens almindelige Herredømme, hvorpaa det Hele hviler, under Rigsdagen og Regjeringen, og i alle paakommende Tilfælde vil man kunne hjælpe sig, idet ingen Ret betages Noget, medens derimod enhver positiv Regel maaskee kan give Anledning til nogen Misforstaaelse. Egesaaltid troer jeg, det er nødvendigt i denne Lov at udtale Noget om Ministerenes Ansvarlighed. Det er en Sætning, som er udtrykt i Grundloven og som jeg ikke troer behøver nogen Gjentakelse.

Rec: Blandt de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Fredericia (Gad), der var Ordfører i det Udvalg, der tidligere var nedsat angaaende denne Sag her i Thinget, er fremkommet med, er der et Punkt, som jeg skal tillade mig at yttre mig noget om. Det